

שבעת ימים פרק ראשון יומא

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(א) מנהדרין יב: פסחים ע"ג.
(ב) שבת יב. מנחות ל"ג.
(ג) נב"י המקדשים.

תורה אור השלם

וַיִּהְיֶה עַל מִצַּח אֶהֱרָן
וַיִּשָּׂא אֶהֱרָן אֶת עֵץ
הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מִתְנַת
קֹדְשֵׁיהֶם וַהֲיָה עַל מִצְחוֹ
הַמִּיד לְרֹצֵן לָהֶם לִפְנֵי
יְיָ שְׁמוֹת כַּח לַח

מוסף רש"י
הוא אינו נרשא. כמו הר, נלומר היר שי קר להמן על כרחק שאין קר לנרשא דקדוש שיוכל אין לנרשא שניו אלף עון טומאה, ומאי טעמא טומאה תפסול ירלא ומאי טעמא, שהדורות מבטלה בצבור. דהנחית תמישי קרין נזור, דמיני נחמדו ואיניו נכסות ואיניו נכסות, ויכין דהיקלמה אלנה לך. היקלמה אלף ביחד שניו הוציא אלף לכתובתה בלא ארץ ירלה ארץ עליה (מסכת טז: הויל ומאי

עמיה הוא מעמיה אי אמת מוטל שיהא
 אי שנה דשרדין ליה קלולא הויאל ומצני
 ממלל איסור שביחד הלך שדי שרי
 מלך בקרבן יחד. קמני מוטל שמומרה
 נצבור אלמא היתר היא נצבור:
 בין שישנו הין קמנא. על הכן
 גדול כסאדעה טומאה על הקרבן:
 ויכ. חטו עז מנחו בשעת עבודת
 היום הפנימית שאינו נכנס לפני
 כנגדי וזכ: שטומאה מוסרה לו.
 שכולו דרש נצור ואינו צריך לנצוי
 קין: ממלל דרש פכר דחיותו היא. ואין
 קין דמרה עלה ודיעני תנא: וזכ
 אבי כו. מילתא נאפי נפשיה היא
 לפרשו פלוגמיהו: כסיהא. יחד:
 על מלח וגשא. והיה על מלח אהרן וגשא
 אהרן את עין הקדשים (שמות כח):
 אחד

סבר יתמיד לרצון לפני ה'
לה מי לא בעי מעל לבית
ולרבי יהודה נמי הא כתיב
בר רב הונא ^דאמר רבה
בכל שעה ושעה ק"ו מציין
ומה

אלא עון מומאה שהותרה
וקשיא לרב שישת תנאי
ין בין שישנו על מצחו בין
ו מרצה דברי רבי שמעון
יעודוהו על מצחו מרצה
מצחו אינו מרצה אמר לו
ביוה"כ יוכיח שאין עוהו
ה אמר לו ר' יהודה הנח
ה"כ שטומאה הותרה לו
דר"ש סבר טומאה דחיה
אבינו גנשבר המצין דכ"ע
רצה כי פליגי דתלי בסיכתא

יָעַל מִצַּח וּנְשָׂא וּרְבִי שְׁמֹעַ
מֵאָה תְּמִיד עַל מִצָּחוֹ מִי מִשְׁכָּר
נָעִי מִיָּנֹם אֲלֵא תְּמִיד מִרְצָה ה'
יָד שְׁלֵא יִסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִמֶּנּוּ כִּדְ
חִיִּיב אֲדָרְכּוֹ לְמִשְׁשׁוֹ בְּתַפְּלִיּוֹ

אָפּייער דעם צווייטן זייגער וואס איז אַ
נאָך גרויסער פּאַרטיקל פון די קליין
דאָס האָט ער געמאכט מיט די
האָנטן און ער האָט אים געגעבן
צו די קליין פאר אַ נאָכערע
פּאַרטיקל פון די קליין.

[illegible]

לא יראה צחוק לזמנתי
הספר נכונה ומתקבץ
מעיקרא ואיכא למי
צ"ב צדכאים דמתת
קדושים וחזק לזמנתי
דפרשיט וזעור דשקלא
דפסח למחזקו
קרי דברל הש"ס

תום' ישנים

[illegible]

מיפוק ליה מעון הקדשים ולא ענין
מש ומה שהקשה רש"י אחר שהושב
והמרת יום שכן בחזקת שהיה ויבין
ר"י אלא ואמר המקריב בהקדשה וי"ל
שהזהב נפסל אם נותר ממנו וי"ל
הכתוב מדבר וסגרה הוא לאוקמה
ל שאר יאסורים אלא כבר נאמר לא
לכאול מנחנו ביום הלשעי דהא
לדעי נאמר שהושב והיטין יריבין
לך וירקה בכלל היתה ולמה יאכל
[וכ'] לאפוקי שפיטת שירים והקטרת
עליה שהרי כתוב בו לא יראה ושמא
הוא ארנו נושא אלא ענין שומא
לכאול לאפשר לאוקמה קרא בפנינו ונותר
לכאול להם למשקע עון שהוא לראון
שני אמר קרא עון שהיה בו ודחיתיו
לראון עון שהוא עון בכל מקום לאפוקי
הוא אלא מעון נמי קדשים וי"ק עון
והוא הרי ק"ד לאוקמי קרא בגמרי
שאין פסול מקום בצמה ונותר כדי
בצמ מקדש (והחיים דף פו.) מלי איכא
בכל דבר שאין לו מחירין דאין חייבין
(ד.) לרש לאמר כל שאינו עין מזהב
בצמם ופסול בחטאת חוק לומר
הוא הכנים ובכל דבר שאין לו מחירין
מקרי ואימא עון יבלע שהותר בצמה
למקומו פסולו אירע בפנים שמועד
נאמר דלא דמי דשמאל כיון דהכשרו
שבי הכשרו בזה צד שהותר בצמה
דיאל לא יחשב ולא יראה משום דכתיב
אלא בתריה דהותר מכללו דכפי איכא
פרעונית ובפ' הקומץ רבה (מנחות דף
פ"ה) שותר מכללו באצברים שופרים
פסות וע"ש:

אמר ובי אין כפרה לחייבי כרימות
(ג) מאפ"ק וז"ל אם עון נותר
לר' אליעזר דא מניין לזב חזה
פסוק ואז"ר דהא אדרבי ליה הכס
הזנב נפסד והכא דבי מלאי
הרא כר"ע באוכל מנחזו ביום השלי
הבי נומא דהין מרפא עליו טפי
אמר קרא דואל האכל ביום
לדמיא בין משום דיימתנדז ביום משמ
יריש ליה בצ"צ דוחכים (דף גי.) לזוז
בכח כפרה ומחשבה פוסלת זה אף כ
ביום השלישי אפי' לא היה מרפא השלי
בצוקהו הוא נפסל ואין נפסל בשליש
השני שחורב מללה יפוק ליה משום
לקרא אלא צמדי דהותר מכללו מדכחי
א על עון שמאל שחורב מכללו ביה"א
חמירי קרא והבי הוה ליה לשטוי מר
לזמחמ למעוטי שמאל שחורב שרי
הא דהותרו מכללן וא"ל אי' פיגול
וכללו ואור"ם פיגול הותר מכללן בנמ
ה מעולת בראשו של מונח בפרק
ה צמחא הכניס ומנחת כהן צמח
ה ליה מדקאמר וכן בצ"צ דוחכים
דה יריש לפסול מקיין משאל לשמן
דין ליכא ק"ו דהא שלא לשמן כשר
דצינן עון לפני ה' דמחשי הכס
דפסולו אינעו בזהו אכל מחשבת הכס
בין דהנשוי בזה דמחשי הכס גבי
דכניס לא אשכחן דהא דהנשוי לא
א דריבי בין בגוייהו אי לא גלי קרא
חייב לרצון להס דמחשע ללא מחוק
ביצמו (יבמות פ"ג:) לרצון להס ולא
טריפה שחורב מכללו מתקיא או בע
עפופות או עון מחוסר מין שחורב

ד שבושכר יחזור ויפסול ואי האולני
יהודה ממך וז"ל אמר לי מפי ה"ר
אחיה דר"ע דלמך כפ"צ דנצחנים (דף
אל תתמה מ"ע אחר שבושכר יחזור
וילאורה משמע דר"ע קיבלה דר
ונימא דלית ביה עון בזמן וינדרוש
אם אישור קל שאיער לאחר שבושכר
הכי ביימי ר' יחי' ומוקדם ביה קר
בזוה דרש ליה לדרשא אחריכא
מה וריקא מיוחדת שביא עבודה הכי
אי הו' מוקמי' לקרא צבורל מנצח
קמא ביה קרא אלל דרשין ממקרי
יתמה לר"ת מלי אטערק' למתייל
אלל בטומאה ומיך דע"כ לא מוקמי
הקומץ דבה (מנחת 97 סה.) דפריך ואי
יון להס דלי לאו הכי מנא ליה דבדיחו
ל"ה (ובא דלא קט' מלרזון) ל"ה משום
והנה וטובא פריך הכס ליה פריך אלל
שב ואל יראה מיפוק ליה דלא הותרו
בכאש של מנזה אלל קשה למ"ד
ונתן לא הותרה אומר ריב"ז דהו
פליג עליו ד"ס (שם 97 סה.) פסול
וידין צ"ל משום פגול ואחרי הכס
דין שיפסול בחטאה ונדבר שאין לו מ
הותר בצמה הא לא מיקרי הותר מכל
ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
אין לומר דבמה לא מיקרי הותר מכל
ה' הכשרו דכל אכל חוץ למקומי
ג"ג דלא הותרו מכללן הוה מוקמי
עון ומתנין עון עון נדרין ואי משום
לרשן לדרשא אחריני מדרשין כ"ה הכס
אחרי לא מוקמינן לקרא לעון נצלה
או בעון איתו ואם בנו שבושכר מכי

ירצה הא אין נאש
 דהוּב ק"ד לאוקומא
 לומר דקדק דהמק
 להקיש אליה ולומר
 אימרוין אכל כיון ד
 לא דמקין בנחם לי
 שהותרה מכלל וכו'
 וממילא לא מימוקס
 בעלמא וכן משמע
 והיינו על דרךך מלל
 שמאל שאינו עון ביא
 שהוא לרצון שהוא
 אי לאו דכתיב לא
 נסבה אי נמי הותר
 למימר ועוד מהשג
 עליו משום פגול
 החיצון בשלמים אין
 הפסול בשלמים אינו
 ואי"ם חוץ למקומן
 ומשני עון דלפני
 בפנים ומחשד לחוץ
 בפנים בשמאל קרי
 וי"מ דפיגול ונוטר
 צהו עון וכנ"ל כתב
 למימר דהוּב מוקמי
 כה. ד"ה ואימא) כתב

ששיתו על מנחו דמראה דלמא לעולם
דחיה טומאה כיון דקרנן צבור הוא
גדול ביה"כ ויבית דאי טומא הקרנן
והו על מנחו מראה וכיון דאיכא מרתי
תחתיה כיון דטומאה דחיה היא וא"ת
בבא אחרת תחתיה אפי' דקרנן צבור
נמי בנשבר היץ ואליבא דכולי עמלמ:

מאז ראיינו מימי ר"ש מיו"כ דאפי' ון דא אפשר להיות על מנחם ולרנא ודחא טומאה וי"ל דה"ק ר"ש כהנא ומהי וע"כ היינו משום דאפי' אין עוונתו אינו מרצה לימא ליה הבא אחרת ואלא למ"ד טומאה דחיה היא אומר לנא ונחמו אינו מרצה ובגון שאינו על מנחם

שומאח דחוריה היא בצבור: לא יענה
 חזן אין מלך ויוה"כ היינו טעמא דל
 ידעו אטומאח גברא דלא מר' צ"ן
 דת טעורה אין אומר לו הבא אחרת
 לא מייתי אחריתי דאי אין עודהו על
 מקריב מנחת פריס מאי לאו דחא א
 דלעיל קבר כר"י צהא דלח טעורה על

מבלל דר"ש ספר
 אינו על
 דאמא בטומאה מיד
 בידו אפי' אם יש לו
 רצו יצק וקרנן כבוס
 והאמר לעיל גבי ה
 גמור י"ל דהוא תנ